ОСНОВАЦ РАДЕ РАЧИЋ, СРОДНИК ЧУВЕНОГ ПУНИШЕ, УЗДРМАО АНТИСРПСКУ КОНСТРУКЦИЈУ У ЦРНОГ ГОРИ

Један разорно тачан одговор

Мали Подгоричанин, седмак, зна да је „Црна Гора прва српска држава, која се раније звала Дукља и Зета". Наставник, цетињски либерал, оличење мрачног режима, није му дао даље да говори. Раде је у школи добио јединицу, а код куће нове патике. Вршњаци су одреда стали уз њега. Запалиле се друштвене мреже, настале су и песмице „Тако, Раде, имена ти твога" и „Нека си му рекао". Кад је Раде поправио кеца на тројку, о томе су известили многи медији „у региону". Тако Ђукановићев криминално-компрадорски режим све више постаје онај страшни лав којег је мали Брана, једног дана, гумицом избрисао

Пише: Јован Пламенац

Почело је, на изглед, безазлено.

Вељко Рачић, повремени колумниста у *Дану* и на порталу *Ин4С*, на свом профилу на „Фејсбуку” објавио је:

„Од данас је наша породица ‚богатија’ за негативну оцјену (јединицу) из историје, којом нас је, међутим, обрадовао најстарији син Раде, ученик седмог разреда.

То ће бити први пут у историји овдашњег образовног система да ученик добије негативну оцјену а да заправо наставник није знао.

Прича иде овако:

— Рачићу, реци ми нешто о настанку Црне Горе? — питао је наставник.

— Црна Гора је прва српска држава, која се прије зва…

— Стани, стани, стани, ђе то пише у књизи?

— Не пише нигђе, наставниче, то сам у кући научио, то сви знају.

— Сједи, Рачићу, ево ти јединица!

Признајем јавно, нијесмо га критиковали. Мајка му је чак купила нове патике.

Наравоучение:

Чувајте своју дјецу и васпитавајте их непоколебљиво у духу традиционалних вриједности, па имали и посљедица ради истине и правде.”

Информација о Радовој јединици букнула је интернетом, а дохватила се и новина. Раде је за кратко вријеме постао херој.

На том часу историје, сада већ чувеном, пројавио се вриједносни систем данашње Црне Горе.

ПО АНТИСРПСКОЈ МАТРИЦИ

Наставник Раде Вујовић, члан безмало од оснивања сада покојног Либералног савеза Црне Горе, као актуелни овдашњи режим, утјерује новоцрногорски, идеолошки национални идентитет, зачет у првој и рођен у другој половини XX вијека.

У документима којима дефинише право од „српске буржоазије” „угњетених народа” у „империјалистичкој творевини Југославији” на „самоопредјељење”, Комунистичка партија Југославије на својим конгресима у трећој деценији прошлог вијека (коначно уобличеним на конгресу у Дрездену 1928. године) међу „несрпске нације” убраја и Црногорце.

Комуниста је у Југославији пред Други свјетски рат било свега 12.000, али сјеме је посијано.

У својој трансформацији од великосрбина до антисрбина, паралелно, слично сјеме сије

црногорски правник, политичар и публициста Секула Дрљевић, који се касније приближио Хрватској сељачкој странци, претечи усташтва, и потом самим усташама. То сјеме, као и Дрљевић, у Загребу је узгајао и црногорски књижевник и публициста Савић Марковић Штедимлија, идеолог „хрватске Црне Горе", пропагандиста Анта Павелића, бивши бјелаш. Династички сукоб бјелаша и зеленаша Дрљевић и Штедимлија у Загребу су, подржани од усташког режима, усмјерили ка антисрпству.

На дан капитулације Краљевине Југославије, 17. априла 1941. године, Црну Гору су окупирале италијанске трупе. Непуна три мјесеца потом, на Петровдан, 12. јула, Италијани су на Цетињу, уз помоћ црногорских сепаратиста, организовали „Црногорски сабор", који је имао задатак да, под руководством Високог комесара за Црну Гору грофа Серафина Мацолинија, „врати независност" Црној Гори. Окупатор је, како је нагласио гроф Мацолини, Црногорцима донио „правду, цивилизацију и човјечност", након „тмурних дана робовања, који су настали након тзв. Велике народне скупштине у Подгорици".

„Црногорски сабор", који је Црну Гору ишчупао из „ропства под Србијом", послао је телеграм Адолфу Хитлеру:

„Црна Гора, која је, у акционој сфери Фашистичке Италије, данас успостављена као Суверена и слободна држава, упућује своје мисли Вама, Фиреру, у жељи да Осовина и нови европски поредак достигну скору сретну побједу."

Већ наредног дана у *Гласу Црногорца*, у извјештају „Црногорски Сабор прогласио је слободну и независну Краљевину Црну Гору", промовисан је „црногорски језик": „По завршеном засиједању Сабора, Његова Екселенција Мацолини поздравио је народне представнике усклицима: ‚живјела Црна Гора', на црногорском језику".

Тако су се, на Цетињу, на Петровдан 1941, стопиле стратегије борбе југословенских комуниста, хрватских и италијанских фашиста против српског народа, борбе којој је циљ био издвајање црногорског народа из српског корпуса.

НА МОРАЛНИМ НАЧЕЛИМА ПРЕДАКА

Раде Рачић, Пунишин рођак, као Србин из Васојевића, племена које је у састав Црне Горе, у цјелости, ушло након Првог балканског рата, такорећи јуче, на том чувеном часу историје у Основној школи „Владимир Назор" у Подгорици брани не само национални лик свој и својих предака, него и национални лик аутентичних Црногораца.

Пуниша Рачић, четник-добровољац код Војводе Вука у Првом свјетском рату, који је, као народни посланик, на сједници Скупштине Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца 20. јуна 1928. године убио Стјепана Радића, оснивача Хрватске сељачке странке, и још неколико хрватских народних посланика, прије него што је ухапшен успио је да напише писмо својим бирачима:

„Драга браћо Срби из Црне Горе, бирали сте ме и изабрали за свога посланика против воље владе и режима... Ја сам до данас повјерену ми дужност савјесно и предано вршио... Радећи то за вас, правио сам се мањи од макова зрна, а скромнији од сваке дјевојке, кад сам ја лично био у питању... Али кад су били ваши морални и материјални интереси, ја сам био прави Србин Црногорац... Данас су ме радићевци изазвали нападајући на моју част и национално осјећање, те сам се онемогућио да вас даље представљам. Црногорцима и не би требао представник који нема поноса, осјећања части, чојства и јунаштва... Хвала вам, браћо, на повјерењу!"

Комунисти су га убили 1944. године.

Узраставши уз своје оца и мајку на моралним начелима својих предака, по којима је живио и Пуниша, Раде Рачић, рођен 13. новембра 2003, на исти датум као и, 1813. године, Петар II Петровић Његош, Владика Раде, по којем је добио име, није устукнуо пред режимским наставником, није „продао вјеру за вечеру", и мирно је „попио кечину".

Радову јединицу друштво из разреда поздравило је аплаузом. Настао је метеж у

учионици. Другари су му прилазили и „бацали пет”, својом шаком лупали о његову: „Нека си му рекао”! Неколицина су остали по страни... Наставник није могао да дође себи, није могао да вјерује што га је снашло.

Радова учионица тог тренутка била је као актуелна црногорска стварност, Црна Гора у малом: Наставник као црногорски режим, Раде као српска опозиција у Црној Гори.

МИРНО РАДЕ ПРЕД УЗУРПАТОРЕ СТАДЕ

Наставник, с позиције власти, коју црпи не толико из свог формалног положаја колико из поданости онима који му дају плату и који га на том послу држе док они хоће, намеће Раду и осталим ученицима систем вриједности наметнут његовим газдама од оних што њих држе у шаци због обиља безакоња које чине (пљачкашке приватизације државне имовине, шверц цигарета и нафте, дроге и оружја...). Тај систем вриједности подразумијева растакање хришћанства, националне припадности, традиције, моралности, породице... и манифестује се обезбожењем и богоборством, „ријалити” културом (антикултуром), општим промискуитетом, губљењем осјећаја стида и части, убијањем дјеце у мајчиним утробама, промоцијом педерастије...

Као што је оно 1941. војни окупатор привео Црну Гору „акционој сфери Фашистичке Италије”, док су њени представници, које је окупатор одабрао, „упућивали своје мисли Фиреру”, тако данашњи окупатор, далеко софистицираније од оног, подводи Црну Гору „акционој сфери” Запада, док њени званичници, њена актуелна власт, коју је одабрао тај окупатор, „упућују своје мисли НАТО-у”. Као онда италијански фашисти, сада Европска унија и НАТО Црној Гори доносе „правду, цивилизацију и човјечност”, ишчупавши је из „ропства под Србијом”.

Раде, са Пунишиним осјећајем „поноса, части, чојства и јунаштва”, као и он „прави Србин

Црногорац”, испрсио се пред силом и неправдом оличеном у његовом наставнику историје. И на том часу, и послије, када је његов чин попримио националну димензију, чудио се што је ту тако велико. Па, зар то што је он рекао није нормално...

Мирно је стао пред свог наставника, као тулумба шербетом надојеног дукљанством, монтенегринством, антисрпством, „црногорским језиком” и „Црногорском црквом” — као пред стрељачки вод.

Наставник је испалио јединицу и Раде је отишао у славу.

Петровдански „Црногорски сабор”, његови ментори и фанови, већ наредног дана, 13. јула 1941, добили су устанак црногорског народа против италијанског окупатора.

Наставник историје у Основној школи „Владимир Назор” у Подгорици, његови ментори и њихови фанови, добили су – Рада. И много „Радâ”, којих је пуна Црна Гора, због којих већ дуго година актуелни црногорски режим опстаје уз помоћ изборних превара. Због њих су и референдум којим су Црну Гору одвојили од Србије спровели „огњем и мачем”, подмићивањем и уцјенама. **<**

Објављено: среда, 1. март 2017, 19:00h